

- پرستاران نقش مهمی در دارودرمانی بیماران روانی دارند. و رعایت موارد ذیل به آنها کمک می کند که این وظیفه به درستی انجام شود.

- پرستار باید خودش شخصاً دارو را به بیمار بخوراند. در این صورت، مطمئن خواهد بود که دارو به بدن بیمار رسیده است. چون بعضی بیماران ممکن است، دارو را در دهانشان نگه داشته و پنهان کنند و بعداً دور بریزند؛ یا جمع کرده و همه را یک دفعه بخورند؛ بخصوص، بیمارانی که فکر خودکشی دارند؛ ممکن است برای اقدام به این عمل داروها را جمع کنند.

- پرستار باید با نام، رفتار و عقاید بیمار راجع به دارو که آیا به آسانی دارو می خورد یا پس از صحبت و قانع شدن بوسیله پرستار و غیره، آشنا باشد.

- دارو را کنار تخت بیمار نباید گذاشت.

- اگر بیماری داروی خود را نخورده و بیرون انداخته است؛ باید دارو را در آب حل کرده و از او درخواست تا در مقابل پرستار آن را بخورد.

- داروها را باید به بیماران بصورت جداگانه داد. یعنی، در موقع دادن دارو نباید بیش از یک بیمار نزد پرستار باشد و در موقع چیدن دارو، هیچ بیماری به اتاق وارد نشود.

- داروهای استفاده نشده حتماً از بین برود و سرنگ و سرسوزن دور انداخته شود.

- داروی خواب آور، به موقع داده شود زیرا بیمار، صبح خواب آلود است و نمی تواند، در فعالیت های بیمارستان شرکت کند.

خواب آورهای با اثر سریع، باید زمانی داده شود که بیمار در تخت، کاملاً آماده خواب است. خواب آورهای در صورت لزوم (PRN) باید بین ۱۰-۱۲ شب داده شود و

چنانچه بیمار، دستور تکرار خواب آور داشت؛ باید به او گفته شود که اگر خوابید؛ اطلاع

دهد. این امر، به بیمار آرامش می بخشد و باعث می شود، بهتر بخوابد.

- پرستار، باید هر گونه شکایت جسمی بیمار را بررسی نماید که آیا مربوط به عوارض داروها است یا خیر. هر گونه تغییر در وضعیت بیمار باید گزارش شود.

- اغلب اختلالات روانی نیاز به دارودرمانی طولانی مدت دارند، به عبارتی، پاسخ درمانی در استفاده های درازمدت بروز می کند. از طرفی، داروهای روانپزشکی، عوارض جانبی متعددی دارند. بنابراین، لازمست پرستار با خواص، دوز و عوارض داروها آشنا باشد و با بیمار و خانواده او، در مورد اینکه چه مدتی، باید صبرکنند تا متوجه آثار درمانی داروها شوند و همچنین، در مورد عوارض جانبی داروها صحبت نماید.

- پرستار باید به بیمار اطمینان دهد که اکثر داروهایی که مورد استفاده قرار می گیرند، خاصیت اعتیادآور ندارند؛ فقط داروی آرام

نقش پرستار

در

دارودرمانی اختلالات روانی

تهیه و تنظیم :

سعیده نوایی نظامی

بخش و خواب آور ممکن است، در مصرف طولانی مدت وابستگی ایجاد نمایند و آن هم، با قطع تدریجی رفع خواهد شد.

- چنانچه بیمار، حامله است یا شیر می دهد؛ به پزشک معالج اطلاع داده شود. زیرا مصرف کلیه داروهای روانپزشکی، در این گروه از بیماران، به خاطر احتمال ناهنجاری های مادرزادی در نوزاد و ترشح آن ها از شیر مادر، ممنوع است؛ مگر بیماری مادر، شدید باشد.

منبع : روان پرستاری - بهداشت روان،

تألیف محسن کوشان - سعید واقعی